

væsenet, og det er jo Væsener, som Officererne lever højt paa, de bruges som Ben til Officererne. Sidste Aar har der været ansat 6 Officerer ved Vagervæsenet og 6 ved Fyrvæsenet. Disse 12 Officerer, der aarlig bliver ansat i disse civile Væsener, faar Gage, Søtillæg og andre Tillæg, naar de er ude at inspicere disse Væsener. Det er formodentlig en Belønning for tro Tjeneste i Militæretaten, for de kan ikke gøre ordentlig Tjeneste i disse civile Etater. De kan ikke gøre Fyldest i Fyr-, Vager- eller Lods væsenet. De er kun til Ulejlighed, naar de kommer dér, de kender hverken Farvandene eller de Regler, der skal gaas efter, og de skifter saa tidt, at de er ganske umulige paa den Plads. Jeg ved, at Fyrvæsenet og Vagervæsenet har vedtaget, at de ønsker at komme ind under civil Administration og er i høj Grad misfornøjede med den Administration, de nu har under Marineministeriet. Det er ikke saa underligt, for de faar ufaglærte Folk til at inspicere, og disse Folk skifter for ofte, de kan ikke faa noget Kendskab til Virksomheden. Og det bliver desuden ogsaa for dyrt; Etaten bliver belastet med Udgifter, som der aldeles ingen Grund er til at belaste den med. Det vil da være naturligt at spare paa dette Omraade som paa andre og ikke længere lade Militærvæsenet lukrere af de civile Virksomheder. Lad Militærvæsenet være, som det er, og lad de militære Budgetter faa alle de Udgifter, der skal til, og lad saa de civile Omraader blive administreret under de civile Ministerier. Det er for dyrt, som det er. Men det bliver ogsaa en for daarlig Administration. Der er nu 3 Inspektionsskibe til at besørge denne Inspektion; det kunde mageligt gøres med eet Skib. Saa fik man ganske vist ikke saa mange Officerer ud og fik ikke deres Gage forhøjet, men selve Etaten var bedre tjent med, at den havde en civil Administration, og at Lederne af disse Etater kunde avancere paa naturlig Maade, saaledes som man kan i andre Etater. Der er ingen Mening i, at Officererne skal have Lov til at tage de Pladser, som retteligt tilkommer Lederne af de civile Virksomheder.

Ogsaa paa et andet Omraade vil jeg sige, at Militærvæsenet bør sejle under eget Flag. Der har jo i den senere Tid været Tale om, at den militære Uddannelse skulde være en Slags Fortsættelsesskole for Ungdommen. Jeg har i Dag faaet tilsendt en Pièce af Generalmajor Castenschild om dette Spørgsmaal, en udmærket Agitationspièce, men et meget daarligt Forsvar for den Sag, hvis man skal se den ud fra et Opdragersynspunkt. For

hvad siger den ærede Generalmajor? Han siger, at det, man skal lægge Vægt paa i Opdragelsen i Hæren, er Disciplin og Lydighed, blind Lydighed, Disciplin og atter Disciplin. Men hvis man tror, at man i dette Øjeblik kan opdrage den danske Ungdom til idelig blind Lydighed og Disciplin, saa tager man meget fejl. Saadan er den danske Ungdom ikke. Hvis man vil det, skulde man i alt Fald først begynde med Overklassens Ungdom. Det er en slem beskidt Ungdom, der er opdraget i Overklassen her i Landet i den sidste halve Snes Aar. Man kan se dem i Jernbanekupeer og andre Steder, hvor man ikke kan undgaa at møde denne Yngel. Det er ikke Opdragelse, de har faaet, det er ikke Lydighed og Disciplin, de har lært. Selv om de har været Soldater, har de ingen Disciplin faaet. Den Disciplin og Opdragelse, de skulde faa i Militæretaten, vilde sikkert blive alt andet end heldig. Jeg lagde nok Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Nørskov og flere andre har været inde paa, at nu var Soldateruddannelsen bedre end tidligere. Der er et lille Fnug af Sandhed i den Udtalelse, nemlig for saa vidt der findes ældre Officerer i den danske Hær, som sikkert ser fornuftigt paa dette Spørgsmaal og er saaledes mod Soldaterne, som man med Rimelighed kan forlange. Men mellem de unge Officerer, Løjtnanterne, som jo faar det meste at gøre med Soldaterne under Uddannelsen, er der ingen Forandring til det bedre, snarere til det ringere. For det gælder om disse Løjtnanter som om anden Ungdom, der er opvokset under den Demoralisation, som er fulgt med Krigen, at de er blevet ringere, mere stokreaktionære, om man saa vil, mere hovne overfor Underklassen, end de unge Officerer var tidligere, og Resultatet er derfor, at det er en meget slet Paavirkning, der gennem disse Personer kan øves paa den danske Ungdom. Jeg skulde meget have mig frabedt, at disse Løjtnanter skulde blive de Pædagoger, der skal opdrage vor Ungdom, hvad enten det bliver i eller udenfor Hæren. Jeg tror derfor ikke paa, at der ad den Vej kan udrettes noget. Jeg tror, man skal have Skole for sig og Hær for sig. Lad Hæren i alle Tilfælde sejle under eget Flag. Vi vil ikke have noget med den at gøre i Skolen. De velmenende Mennesker, som tror, at de kan lave Skole i Hæren, tager sikkert i høj Grad fejl, lige saa vist som de tager fejl, naar de vil prøve paa at føre Hæren ind i Skolen. Hær for sig og Kanel for sig! Lad os ingen Sammenblanding faa mellem Skole og Hær.

Den højtærede Forsvarsminister sagde,